

האיכר מאיר פרידמן. כאשר ה策טרוף דיליזיאנס שני, נהג בו צבי פיין. היו נסעים בקביעות האחד לצפת והשני לצידון. אחרי זמן ה策טרוף אליהם ברל גוברמן.²⁷ מאותו זמן ניתן היה להגיע ממטולה עד ביירות בדיליזיאנס, בנוחות יחסית.

כאשר הייתה יוצאת עם אבא לבירות ברכיבה, ומאוחר יותר בדיליזיאנס, היו נחיבים להישאר ללילה לילה בצדון. ברחוב הראשי היה בנין גדול. בשתי קומותיו העליונות היה מלון. אם גרת בקומה העליונה יותר, שילמת בישליק אחד עסף. בקומתו התחתונה של הבניין הייתה אוורווה לסוסים. הסוסים היו מקבלים טיפול מיידי ערבי שהיה מנקה ומחצץ אותם, מאכיל ומשקה. המקום היה מאד נקי ומסודר.

בمسעות בצדון היה אוכל בשפע. היו שם פירות - תפוזים, שוק (בעונת השוק צידון הייתה מוצפת בפרי ויכולת לשם קריאות "אסקידיניה"! בכל פינה). וכמוון שהיו גם פיתות, זיתים, לבנה. אהבתו את האוכל זהה. אפילו משקה קר אפשר היה לקבל. היו מבאים מהחרמון גושי שלג, מאותם נקיקים שהשלג אינו נמס בהם, היו חוצבים גוש, עוטפים אותו בשק עם קש, הולכים שעות עם החמור עד שהגיעו למיטה. בمساعدة היה מוצב הנוש על גביו צנצת והוא מגישים לפיו רצון הל��וח. עבורנו, בני המושבה הקטנה, היו כל אלה דברים מופלאים.

הديلיזיאנס היה יוצא בכוורת בדרכו חורה, שווהה בערב ממטולה ולמהירות יוצא לצפת. הנסעים במסלול זה מצפה ועד צידון ובירות היו בדרך כלל סוחרים ששחורו בסחורות ונמ בזוהב וככסף.

העלייה לצפת בדיליזיאנס הייתה לא קללה, באשר הדרך הייתה בעצם דרך שדה בהרים. הנסעים היו נאלצים לעתים לרדת כדי להקל על הסוסים. העליה מתל-חי למיטולה הייתה קשה עוד יותר. שם, כמעט תמיד, היה צורך לרדת ולעוזר לסוסים ע"י דחיפת הדיליזיאנס.

הדרך מיסודה המעליה אל חלסה הייתה בחורף מוצפת תמיד, במקומות בו מתחילה העליה התלויה.

נסענו פעמי בעגלה עם זוג פרדות. היוו שתי בחורות, בחור בשם ראובן קרייביצקי ואני. הפרדות שקו - באותו מקום ידוע - בבו. שקו עד הבطن וצריך היה לחוץ אותן. כיצד? מתירים את הפרדות מהעגלה, קשורים שרשרת ארכאה ומוסכים את הפרדות מתוך הבו. אחריו כן, יש להעביר את החפצים מן העגלה.